

‘WAAROM HUIL JE, MARIJKE?’

Marijke Kolk doet wekelijks verslag van haar belevenissen als pleegmoeder. Op geheel eigen wijze reageert pleegdochter Felicity op slecht nieuws.

FOTO SHODY CAREMAN

Zullen we naar de McDonald's?" vraagt Joeri op zondagmiddag rond 3 uur. Het is niet de eerste keer dat hij dit voorstelt. De vraag behoort tot zijn 'uitprobeervragen'. In dezelfde categorie vallen: „Mag ik nóg een zak chips?" en „Mag ik dat spelletje voor de Xbox?"

Ik vermoed dat Joeri denkt dat wij rijk zijn. We wonen toch in een groot huis? En er staan twee auto's op de oprit. Het vorige weekend zei hij ineens: „Kunnen jullie die tweede auto niet aan mijn moeder geven? Die wil graag een auto..."

Meestal zeggen Erik en/of ik nee en heel soms ja, als er een aanleiding is, zoals een verjaardag of vakantie. We hebben inmiddels geleerd dat we vooral duidelijk moeten zijn. In het begin lieten we het nog weleens in het midden en dan was hij teleurgesteld als het uiteindelijk écht nee werd. Dus op de McDonald's-vraag zeg ik: „Ja, dat doen we vanavond, niet nu." Duidelijkheid voor alles.

Als het 6 uur is, stappen we met z'n viertjes in de auto. Maar de rit duurt niet lang. Na een minuut of tien zegt Joeri: „De auto doet raar, hebben we een leuke band of zo?"

Voordat we het wisten zaten we met z'n allen bij Bo en haar man in het zonnetje op de stoep

Erik stopt en ja hoor. Langzaam rijden we naar een benzinestation en als Erik naar binnen loopt om te vragen naar het dichtstbijzijnde taxi-bedrijf, gaat zijn mobiele telefoon. Hij draait zich om en ijsbeert heen en weer tussen pomp 1 en 2 en komt dan naar mij toe. „Bo is dood."

Bo dus. Dood. Hersenbloeding. Pats, boem, weg.

Het eerste weekend dat de pleegkinderen bij ons waren, struinden we door het mooie provinciestadje in de buurt, toevallig ook haar woonplaats. Toen ze ons zag langslipen, zwaaide de deur open en voordat we het wisten zaten we met z'n allen bij Bo en haar man in

het zonnetje op de stoep. Wij een wijntje, de kinderen limonade.

Die hartelijkheid, die droeg zij als een nieuwe Gucci-jas. Want dat was zij ook: een vrouw met stijl, altijd mooi gekleed, tot in de puntjes verzorgd. Iemand die we niet heel vaak zagen, maar met wie het altijd fijn was als we haar zagen. Op de een of andere manier wist ze altijd precies op het juiste moment het juiste te zeggen. Toen we voor het eerst wat langer aan de praat raakten: „Is Evelien niet jouw biologische dochter? Écht niet? Jullie lijken op elkaar en zijn zo sámen. Voor mij is ze je dochter." Toen we met de pleegkinderen voor de deur op de stoep zaten: „Wat een leukerds."

„Waarom huil je, Marijke?" vraagt Felicity.

„Een vriendin van ons..." stamel ik.

„Wát dan?"

„Die is dood."

Even is het stil. „En wat is er met de auto?" vraagt ze dan.

„Die is kapot."

„Oh. Oké. Gaan we dan een nieuwe kopen?" ■